

List izhaja vsak petek

in velja s poštnino vred in v Gorici domu poslan: za celo leto 3 gold., za pol leta 1 gold. 50 sold., za četrto leta 80 sold.— Za ude nar. - polit. društva „GORICA“ je cena določena, kakor za druge naročnike. Posamezni listi se prodajajo po 6 sold. v tiskarni.

GLAS

Naročnina in dopisi

naj se blagovoljno pošiljajo opravištvu v nunskih ulicah v tiskarno Karol Mail-ling-ovo. Vse pošiljatve naj se frankujejo. Rokopisi se ne vračajo. Oznani se sprejemajo. Plača se za navadno vrstico, če se raznanilo samo enkrat natisne, 8 sold., če dvakrat, 12 sold., če trikrat, 15 soldov.

Duhovščina in politika.

II.

Že na prvi pogled zdeti se mora čudno, da bi se duhovnu odrekalo to, kar se sicer vsakemu drugemu vsiljuje ne samo ko pravica, ampak celo ko dolžnost, t. j. opazovati, kaj se po svetu in okoli njega godi, razsojevati o spremembah in razmerah, v katerih mora duhoven tako lepo živeti, ko vsak drugi, in slednjič tudi dejansko uplivati na njih razvitek, kakor mu je po postavah dovoljeno. To je čudna logika! Kakemu ubogemu nevednežu, ki razumi o politiki toliko, kolikor zajec na boben, se hitro očita mlačnost in malomarnost proti njegovim državljanskim pravicam in dolžnostim, ako se ne udeleži kake volitve, akoravno on ne pregleda ne njenega namena, ne njene važnosti, in ne pozna ne značaja in ne mišljenja kandidata, za kterega bi imel svoj glas oddati. Samo duhoven, ki je tudi človek in državlján, in ki zamore zarad svoje večje omike vse boljše in temeljitejše presoditi, ko velika večina njegovih sodržavljanov, moral bi gledé politike popolnoma malomaren ostati. Le duhoven bi se ne smel brigati za to, kar ima velik upliv na družbinsko in narodovo življenje. To je lepa doslednost! Ako se stvar le tako površno pregleda, že se nehoté v vsakem rodé nekaki predsodki, da nimajo čistih namenov oni, ki bi radi duhovne od vse politike odrinili in le v cerkev zaprli.

Jasnejša postane nam cela stvar, ako si natančneje ogledamo vzroke, iz katerih modérni liberalci duhovščino odstranjujejo od politike. Liberalci se bojé in sicer po pravici, da bi lahko prišli v veliko zadrego, ko bi tudi duhovni začeli ne samo govoriti o politiki, ampak tudi delati politiko. Marsikteri „mračnjak“ bi potem znal očividno dokazati, da ni vse zlato, kar se sveti pri liberalcih, da je veliko puhlega, kar je nam podelil liberalizem, da ni vse svoboda, kar se tako imenuje, da niso vse liberalne postave tudi že pravične in občenemu blagru koristne. Kaj takega bi zamogel marsikteri duhoven prepričalno in razvidno dokazati; to čutijo nasprotniki celo bolj, ko duhovni sami, akoravno nočejo tega javno izreči. Reči bi se drugače zasukale, ko bi duhovstvo hotelo ves svoj upliv tudi dejansko v to porabiti, ker ljudstvo se da sicer za kratek trenutek oslepiti s zapeljivimi frazami o pravici in svobodi, ali ne navezati za dolgo časa.

Kaj pa nameravajo liberalci, da se duhovstva tako bojé? Njih glavni namen je zatreti in vničiti vsako pozitivno vero, posebno pa cerkev katoliško, in na njenih razvalinah sezidati ljudstvu neko sanjarsko blagostanje, in urediti vse politično in družbinsko življenje. Oni tajijo Boga, Kristusa, vse čeznatorne moči, z edno besedo, oni zanikajo vse, kar se ne da z očmi videti, z rokami potipati, z nožem rezati, in kar revni duh človeški ne more razumeti in pretuhtati. Oni hočejo ločiti človeka od Boga in pamet od vere, oni ne priznajo nobenega veljaštva, nobene pravnosti, šolam družinam in državam hočejo odtegniti vso krščansko podlago. Da bi ta svoj namen lože dosegli, položili so sekiro na koreniko, iz ktere bi jim zamoglo izrasti kaj nevarnega in za njih namere pogubonosnega: oni hočejo duhovne, oznanovalece krščanskih načel, neškodljive storiti, da bi po kalnem lože lovili; oni hočejo udariti pastirja, da bi se čreda razkropila. Oni bi radi duhovne v cerkev zaprli, zato lažejo ljudstvu, da politika ni duhovska reč, da se ne da zediniti z duhovskim poklicem, vtikati se v posvetne reči. Tako govore z ustmi, ali hinavci v srcu drugače mislijo. Oni hočejo duhovstvo samo odstraniti, da bi potem sami imeli pod svojo oblastjo državo, vse postavodajalstvo o šolah, zakonu, itd. in tako slednjič cerkev in krščanstvo popolnoma izpodrinili iz javnega in privatnega življenja.

To je oni naravnost proti krščanstvu in katoliški cerkvi obrnjeni program, kterega hočejo liberalci z vso močjo in po vsi sili zvršiti. Da tega ne bodo dosegli, porok je nam Oni, kateri je zidal cerkev na skalo, ob kateri se morajo razbiti vsi peklenški valovi.

Ali tu nastane za vsakega zvestega sina sv. cerkve, posebno pa za duhovna t. j. zastopnika cerkvenih načel, veljavno vprašanje: Kaj imam storiti, kako ravnati se in postopati proti tem proticerkvenim, brezbožnim nameravanjem, če se hočem tudi jaz veseliti in deležen biti zmage, ktera je cerkvi zagotovljena? Ali hočem orožje od sebe vreči in križem držati roke, ko sovražnik vedno dalje drvi in skoraj brez vsake bitve poseđa mesto za mestom? Ali hočem poslušati one, ki mi svetujejo: „ne pečaj se s politiko“? Ne — ker ne pečati se v sedanjem času s politiko v zgoraj navedenem zmislu bi ne bilo drugega, kakor v vojski sovražniku prej

odpreti vrata kake trdnjave in potem še le braniti zunanje navale; to bi bilo toliko, kolikor prepustiti sovražniku, da lepo posede vse prehode, in hajd! čakajmo ga, da ga v lastni deželi pokončamo (?) „à la Benedek“.

S tem bi se sovražniku izročila na milost in nemilost ne samo dežela in ljudje, ampak izdalo bi se mu tudi ono nezgubljivo pravo, ktero ima cerkev do posameznih ljudi in do cele družbe človeške. In kedo bi bil vsemu temu vzrok? To bi zakrivili njeni lastni odgovorni služabniki, ki imajo ne samo pravico, ampak tudi dolžnost stati v prvi bojni vrsti in braniti pravo svoje matere. Ko bi sedaj še kedo tirjal od duhovstva, da naj se popolnoma odpove politiki, ta ali nima pravega pojema o boju, ki se je vnel med pravico in krivico, med resnico in lažjo, med cerkvijo in peklenскими močmi, ali ne pozna ne sovražnika, ne prava sv. cerkve, ne dolžnosti njenih služabnikov, ali pa celo hoče sovražnika podpirati, da bi tem lože svoj namen dosegel in cerkev in duhovstvo vklepal v verige.

—r—

Važnost srbskega shoda.

V Karlovcih se je odprl 12. t. m. cerkveni shod, kterega se je udeležilo 70 poslancev, voljenih od ljudstva, da izvolijo patrijarha. Patrijarski stol v Karlovcih je velike važnosti, ker njemu je izročeno vodstvo šolskih in cerkvenih zadev, oskrbníštvo velikih zalogov, in more tudi na politične razmere določivo vplivati. Zato je imel cerkveni shod pri Srbih vedno visok pomen, in je dajal posebno zadnja leta povod neprestanim preprirom in zvižacem med ogrsko vlado in Srbi. Kaj bi dali Magyari, da bi mogli popihnuti ta zbor in podeliti njegove pravice svoji vladi? Ali to ne gre, ker cerkveni shod izhaja iz privilegijev (predpravie), ki so bili Srbom podeljeni, ko je prišlo iz Turčije v ogrsko deželo 40.000 srbskih družin l. 1690. Leopold I. je pustil Srbom njihove cerkvene in politične pravice, med drugimi tudi pravico voliti patrijarha. Cesarica Marija Terezija jim je to pravico l. 1748. in 1779. potrdila, ker vlada ima že tako oblast izvoljenega patrijarha potrditi ali ne. Tudi l. 1868. je bila Srbom ta pravica priznana.

Odkar so začeli Magyari širiti svojo vsegamogočnost po Ogrskem, vlada prepri in zmešnjava tudi gledé te stvari. Magyari so se pomirili z Dunajem in

zdaj tlačijo druge narode; na vse načine jim kratijo pravice, zato pa vedno o zarotah in uporih sanjajo; slaba vest jim ne da pokoja. Posebno jim preseda krepki narod srbski, in pestanska vlada si že več let glavo lomi, kako bi se v kot spravil, kako bi mu vsilila magyarskega patrijarha.

Od l. 1870. je patrijarski stol izprazen, dve škofiji ste brez škofov, in edna ima izvoljenega, pa neposvečenega škofa. Pri Srbih namreč posvečuje nove škofo patrijarh, volijo jih pa škofje zbrani v skupščino; ali škofje se ne morejo zbrati brez patrijarha. Tako vlada pri Srbih zmešnjava, in ogrska vlada pripušča vse to, ker Srbi nočejo voliti za patrijarha takega moža, ki bi jim magyarske pesmi pel. Že lansko leto je bil sklican cerkveni shod, ki ni nič opravil, ker je bil nastal prepir med poslanci in vlado. Tudi letos se je shod slovesno in precej mirno odprl, celo patrijarh je že voljen, vendar se ne more še reči, ali je stvar dognana.

V seji 16. t. m. je bil enoglasno izvoljen patrijarh Stojković; 7 vladinih volilcev se ni udeležilo glasovanja. Volitev čaka zdaj cesarjevega potrjenja. Magyarski vladni listi pravijo, da vlada ne more izvoljenca priporočati cesarju v potrjenje, ako noče, da pride državi nasprotna stranka na krmilo, da dobi Miletič s privrženci prosto roko v vsem cerkvenem in političnem življenju. Sploh, pravi „P. Lloyd“, ne sme država narodnostim nič dovoliti, ker „vse, kar je do sedaj v prid narodnostim storila, jej je bilo povrnjeno s črno nehvaležnostjo ali še s hujšim.“

Tako malo sramožljivosti toraj ima magyarski list, da zahteva mnogobrojen narod naj Magyarom roko poljubi, ako mu dajo, kar mu gre po vsi pravici, ako mu pustijo to, kar ne sme vzeti nihče, ki noče biti tat in posilnik.

„Naj le razlagajo Magyari Srbom svobodo in pravice še dalje tako, kakor „P. L.“, naj le nadaljujejo boj proti narodnostim, hočemo videti, kako dolgo jim bo šlo“, pravi „Politik“, po kateri smo tudi drugo posneli. „Že zdaj drvi v peštanskem ministerstvu kriza krizo, v financah sledi polom polomu, revščina v administraciji tekmečuje z revnim stanom pravosodja, stranke razpadajo, politični bankerot bije Magyarom na vrata, in zadnji čas je, da se ne napihujejo, ampak da iščejo sprave in prijateljstva, kjer koli je mogoče, posebno med narodi svoje dežele.“

Dopisi.

Od gorenje Soče, 19. julija 1874.
Obiranje i zabavljanje mi je zoperno, ljudem pa, ki imajo neprenehoma v ustih besede Fridrik Rudečegradca, ki je gorenjej Italiji postave dajoč djāl, da se postave dajo, da se bodo spolnovale, i če so zraven še čuvaji i varhi postav: takim, ako sami zoper postave greše, pa rad malo hrina poribam.

Naš g. prvosednik c. k. okrajnega šolskega sveta je začel nekterim krajnim svetom pošiljati tudi nemške dopise. Okrajni svet pa je uže ob svojem početku sklenil, da mu je slovenski uradni jezik. Če g. prvosedniku oni sklep ni znan, naj preglede prejšne zapisnike, pa ga bo našel, i spolnoval — sicer mu bodo dopisi romali „nazaj“, i reč pride lahko na dnevni red v prihodnjem skupščini.

„Postave so, da bi se spolnovale“, pa nekatere na pr. nove šolske so tudi take, da se jih njih lastni patroni boje, ter opuščajo vkljub ne vem kolikeremu nadzorovanju. Po tukajšnjemu glavarstvu se šole prav nič bolje ne obiskujejo, ako še ne slabše, ko nekdanj, kadar še ni bilo novih postav; a ni še bilo slišati do sedaj, da bi se s postavno kaznijo stariši silili, najpridnejše pošiljajo svoje otroke v šolo. Tekoči mesec se je iz Tomina prvokrat poslalo nekaj goldinarjev kazni. Šolsko leto je pa pri koncu, tedaj so za letos skoraj pri zadnji hiši začeli gasiti.

Iz Sute, 12. julija. (Divjačina! — vasovanje — ples.) — V naši okolici imamo divjo zver, ki veliko škoduje posebno mladosti. Ali je tudi drugod tako divja, ne vem. Kakšna zverina je? — Jest menim ono pogubljivo ponočevanje in vasovanje malopridnih fantalinov, ki po zanikrnosti starišev, občinskih mož in županov, ponoči potrebnega miru ne dajo mirnim ljudem. Shajajo se brž po večerji na križadah, — da ne opravijo skupno molitev z domačimi, ni treba, da omenim. Kaj počinjajo? — Ako imajo kaj v žepu, grejo v krčmo, se napijejo, preklinjajo, se stepejo, drugi dan pa se tožijo pri sodnji. Sploh pa se obnašajo s petjem, pa s kakim? — Po njih tulenji spoznaš, da so se izurili pri učitelju, ki ima 4 noge pa dolga ušesa. Pa kaj boš zabavljaj; fantje so fantovali in bodo; vrh tega so še dobri stražarji v vasi. — Res dobra straža, da pred njimi je sadje po vrtilih ravno tako varno, ali še manje, ko dekleta v stanicah, kojih vrata so sicer priprta pa ne zaprta, in okna sicer primrežena, pa ne zamrežena. — Župani in občinski možje bi lahko marsikateri nerodnosti, da ne rečem pohujšanju, v okom prišli, ako bi pomislili, da bo treba, če ne pred svetno sodnijo, pa pred Bogom enkrat odgovor dati za vsako dejanje pa tudi — n e h a n j e.

Še hujši, mladini dušo in telo moreča zver, so pogosti p l e s i, ki trajajo pozno v noč, brez da stariši nadzorujejo svojih otrok, še hčer ne. — Vem, da se je od nekdanj plesalo, in da ni mogoče tega se znebiti, dokler bo stal svet. Da se pa pleše do ranega dneva, da se dekleta brez vsake nadzornosti klatijo po vasi pozno v noč: ne stariši! recite, kar hočete, izgovarjajte se, kakor zamorete, pred Bogom ne bo obveljalo. Tam bo drugače.

Pa recite, da imamo slabo letino. Jest majhen kmetič in zraven še roko-delec, jo hudo občutim. Le naši fantje

in ž njimi tudi župani, ki tako lahko-miselno podelujejo za ples'oblast, zdi se, da je ne bodo občutili, dokler ne pride huje.

Brez zamere, Kraševci! ki imate še srce sposobno za dober vtis. Za Vas sem to napisal; za liberaluhe ne, oni imajo svojega Boga v trebuhu. A. K.

V Slapu. — Tudi mi kesni hribovci začeli smo napredovati; pa naj reče kdo, da ne! gori naj se potrudi k nam, pa naše ceste naj si ogleda; čudil se bode, videti vstric lene Idrije široko, ravno, gladko cesto, ki se beli po celem dolini ven do Cerknega; po dolini, ki je bila pred ne dolgo leti strah in groza vsem, ki so jo prisiljeni morali meriti. Ni treba več plezati prek vrtoglavnih brezdnov, ni treba več na Slapu popotujočemu v Trebušo ali dalje, popolnoma grevenge obujati, v strahu, da ne bi mu pod kako skalo ali pa v Idrijčinih valovih nagloma duša iz razsutih kosti ne upihnila; ne, ne! zdaj zdrčiš z lahkim konjičem, če ga najeti vtrpiš, v par minutah v Tribuški eldorado, v par urah pa v rajsko Cerkno; če pa raje peš krevsaš, imaš velekrasen sprehod tod, koder so se pred nedolgem kozam možgani vrtili. Z Idrijsko dolino natjeca se Baška. Ni še sicer mednarodna žila po tej dolini popolnem izdelana; pri vsem tem je zveza Grahovske občine — kulturnega jedra vsred Baške doline — s Tominom malo da ne popolnem izgotovljena. Naprej po stobrvni grapi proti Podbrdi se pa na vse kriplje grebe in koplje, strelja in lomi, tako, da si bosta v malo letih na Petrovem Brdu Kranjec in Primorec v roki segla. Ljudje sicer nekoliko stokajo pod neizogibljivim cestnim bremenom, pa ta stok vendar nič ni proti sto in stoletnemu stokanju in pihanju naših malomarnih pradedov, katerim je težek koš crkal na plečih po zasutih klanjcih in vdrtih stezah, ki so raje, ko laški osli tovorili, raje noge, roke in rebra lomili, ko, da bi si bili malo ceste pregreblji. Za čuda veliko se je v tem kratkem času glede komunikacije v naših hribih storilo, več, kakor popred v dvanajstih stoletjih, odkar menda v teh golcih gnjezdimo. Zahvaliti se moramo za ta napredek pred vsem bistrounemu, neumornemu podvzetnemu duhu našega veleposestnika g. Miha Kacafure, ki je prvi v naših hribih začel cestno ledino orati; za njim pa gre hvala nepozabljivemu g. Winklerju, ki je v kulturni zgodovini tominskih hribov epoho zarisal; obema v krepko podporo je bil in je še najvrlejši hribovski župan gospod Ignacij Kovačič, ki duševno in materijalno napredku pri nas prt klesti.

Pri vsem napenjanju najblažjih mož, bodo morali naši sovrstniki, pa tudi še zanamci precejšno trpeti, predno ves hribovski okrog le z najnujnejšimi cestami in vozniki preprežejo. Dosedaj po glavnih dolinah raztegnjene črte so sicer ne-

(Dalje v prilogi.)

izmerne koristi za gorjane vse, vendar zadobijo pravi pomen še le tedaj, kedar se bodo ž njimi stikale vožnje poti iz raznih postranskih dolin in visokočepečih hribovskih selišč. Po dve, tri ure od novih cest oddaljeni, morali so enakomerno s pricestniki z denarji in z dlanjo ceste izdelovati, tikalo bi se, da tudi enake koristi svojega truda uživajo; uživali jih pa le tedaj bodo, če se njihovi oddaljeni koti s postranskimi progami zvežejo z glavnimi črtami. Pred vsemi drugimi pa najnujnejše potrebuje takove zveze Šentviškogorsko pogorje, po katerem je raztrešenih okoli 2600 prebivalcev, oddaljenih od Idrijske ceste po eno do treh ur. Toliko število težko obloženih davkoplačevalcev vvaža in izvaža vse blago dosedaj po dveh vratomnih serpentinah — popaše klancih. Prvi se vzdiguje od Idrije čez krvava Pleča na Ponikve, drugi pa s Slapu skozi Roče na Št. Viško Goro in Pečine. Ali, dragi bralec, kaki so ti to klanci? Če jih nesi lastnoočno gledal, ali še bolje lastnonogo presopel, ne bil bi ti jih v stanu opisati. Pet parov volov piha gori pod Roče; uboge živali zevajo, se upirajo, malo, da ne poknejo, vozniki rjevejo, kakor, da bi grad naskakovali, biči luskajo in na vozu čepi lesena krepa kakih — treh kvinčev! Ko gori greš bi se lahko v kolena vgriznil, ko doli drsaš, bi bilo potreba, da bi te v Ročah z vrco opasal in polagoma na Slap spuščal, da zdrave kosti v dolino prineseš. Taka je ta rajska chaussee z malimi spremembami ven na Goro in Pečine. Nič ne vem, kako, da so naši bistrourni pračetje take črte trasirali; ali neso imeli nič vrane pod prsi, da so je najraje navpik gori rezali, ko zajec; ali so hoteli po teh klanjcih časne kazni odslužiti, ali pa so se jim, kar je najbolj verjetno, njive in travniki smilili, ki bi bili po primernih ovinkih nekoliko prekrižani, ter so si vsled tega sebi v korist posluževali sofistično matematičnega stavka, ravna je najkrajši.

Bodi si že kakorkoli, tu nikakor ne smemo po stopinjah naših očancev korakati, tudi ne po štopinjah njihovih volov našo ubogo živinico moriti, resno se moramo poprijeti izdelovanja do sile potrebne ceste med zapuščene Šentviškogorske stanovalce. Dotična ljudstva zdihujejo že dolgo časa po tej zvezi in, kolikor mi je znano, so veljavni naši rodoljubi že resno vso stvar pretehtovali in celo načrt nove ceste priskrbeli. Pa, kakor povsodi, med nami Slovenci, tudi v tej zadevi uporna nesloga blago podvzetje spodjeda. Ponikovci bi radi cesto stegnili naravnost pred hišne prage, Pečani ravno tako, Gorjani itak, Ročani pa neso ne krop ne voda. Ali tesnosrčno pogajanje ne bode opravilo nič, vse bode zmedlo, ali vsaj zavrlo. Pustite brezuspešno kavsanje, lotite se raje brž dela! Kaj je treba meriti cesto po odljudnih goščavah, prek zijajočih razpoklin, cesta

se mora dotikati povsaj raztezi ljudskih selišč, v tem doseza svoj namen. Če to velja, nese se boljšega zmislili, kakor, da vzamete za podlago novej cesti sedaj obstoječo pot na Šentviško Goro; se ve da bi se morale povsod strmine po primernih ovinkih in rajdah venjemati. Če se cesta na Šentviško Goro pametno izpelja, da se prav po igračih zvezati z Ponikvami in Pečinami. Ko bi tudi posameznim hišam bila ta črt nekoliko minut daljša, kakor ona, ki jo nekteri sebičneži načrtujejo, treba pomisliti, da je cesta za občni blagor, ne pa za posamezne stranke, tudi ne za posamezne občine. Občni blagor večine prebivalcev Šentviškogorskega pogorja pa nedvomno zahteva cesto skozi Roče na Slap, ker večina gorenjih hribovcev potrebuje od dne do dne Slapske mline in Slapsko žago. Ko bi se novo projektirana cesta Roč in Slapu ognila, bi morala večina gorjanov po starih strmih klanjcih z vozovi škripati.

Cesta na Šentviško Goro in okolne občine je tedaj črta s Slapu skozi Roče pod Pečinami na Goro najbolj pametna. Može, ki vas imenujejo občinske očete na Gori, Ponikvah in Pečinah stopite na noge, priskrbite vaši skrbi izročnim rojakom toliko potrebno, toliko zaželjeno sredstvo lagljeje in cenejega občenja z dolom; prosite, trkajte, pokajte, če vse nič ne zda laskejte; primaruha, ali bodo naši hribi vedno le davkarijam znani, ali se jim nikoli ne bodo v prid odprle denarnice, ki so že toliko hribovskih žuljev požrle! Zedinite se, krepko se poganjajte, ni čuda, da bi viribus unitis potrebne naprave ne vresničili!

Ogled.

Avstrija. Vsi naši veliki in mali, ustavoverski, bolje rečeno, pruski, in federalni listi imajo veliko opraviti z vnanjo zadevo, z napadom na kneza Bismarka, o koji stvari hočemo spodej govoriti. — O domačih zadevah nimamo tedaj tudi mi obilno gradiva; ali pa ga imamo, in to je popotovanje Nj. Velič. svetlega cesarja na Pemsko. Mudil se bo tamkej 2—3 dni okoli 7—8 septembra, da bo pričujoč pri velikih vojaških vajah. Delajo se neki že priprave zato v Pragi v kraljevem poslopji na Hradzinu. — Kdo bi se tega ne veselil, če deželni oče svoje podložne obišče! — Gotovo vsak pravi Avstrijanec, tako delajo vsi pravi domoljubi in posebno Čehi, vsi brez razločka, Čehi, kojih udanost do cesarske hiše mora vsak občudovati, čeravno je vlada do sedaj ž njim po pasje ravnala. Državnopravna stranka noče pri tej priložnosti misliti na udarce, koje jej je nemška vlada prizadela, ona hoče le spominjati se, da dež. očeta, ki je po stališču svojem nad vsemi strankami, vredno in dostojno sprejme. Ali naši prusaki tega ne moreje strpeti.

Zakaj ne? — Prvič bojijo se, da Nj. Veličanstvo bi znalo razložiti odkritosrčno udanost državnopravne stranke od hinavske priliznenosti velikonemških ustavovercev. Drugič bojijo se še bolj, da bi znal pri tej priložnosti napotiti se oni porazum, kojega izpeljati je Nj. Vel. že večkratov naročilo ustavoverskim ministertvom. To pa ne, kričijo avstrijski prusaki, raje naj se Avstrija razruši. Te človeške spake peče vest, da bi znali Čehi jih klicati enkrat k odgovoru zaradi storjenih vnebovpijočih krivic in se zaradi tega maščevati. Tega sicer državnopravna stranka ne bo storila česar so tudi ustavoverci preverjeni; pa če se fundamentalni članki izpeljejo, bo preč z nemškim gospodstvom. To je kar jih k obupnosti podi.

Linzskemu škofu mislijo pravdo navesti, ker je, tako trdijo liberalni ova-duhi (špijoni), napadel konfess. postave v govoru, ko je 29. junija birmaval v Kremsmünster-u, kjer je starodavni sloveči samostan oo. benediktinov. Prav za prav hočejo se le znositi nad škofom, da jim je zgrenil se svojo nazočnostjo tisti dan navadno veselico v samostanu, kamor se vsako leto radi in obilno shajajo oni duhovnožrci, da se poslužijo duhovske gostoljubnosti.

Česko. Zaznamovati zamoremo eno blamažo več Mladočehov. Dr. Sladkovsky je propal slavno pri ožji volitvi v Kolinu. To smo že povedali. Ravno tako in še huje se je zgodilo dr. Czizeku pri ožji volitvi v Hohenelbe. Dobil je le šestindvajset glasov, grof Harrah, kandidat fed. stranke, pa stointrinajst. Številke pač jasno govorijo. — O dr. Gregerji in dr. Trojanu, poslancih Mladočehov, pravijo, da sta na vsak način za vstop šesterih mladoče. poslancev v dež. zbor. Tedaj so sleparili, ko so pred volitvami zagotavljali, da ne grejo tje brez starih.

Ogrsko. Srbski cerkveni shod v Karlovcih je za 10 dni odložen, dokler se ne zve, je li krona potrdila Stoikoviča, izvoljenca narodno-radikalne stranke in zdi se tudi ogrske vladne, za patriarha ali ne.

V vojaški granici mori ljudi lakota, kakor je bila pri nas l. 1817, posebno v Otočanskem in Ogulinskem komitatu, da ljudje so prisiljeni jesti travo, korenine, lubje dreves. Že tretje leto niso nič pridelali. — Oholi Madjari se ne zmenijo za-nje, ker so Slovani.

Hrvaški sabor se skliče 8. avgusta. Ban Mazuranič biva v Pešti, da potrebno pripravi.

Vnanje države. **Nemško.** Napad na kneza Bismarka 13. t. m. v mestu Kissingenu na Bavarskem po 20 letnem mladenču, sodarskem delalcu Kullmannu iz Magdeburga, rojenem katoličanu, je nekaj tako čudnega, tako zmedenega, tako smešnega (ko bi ne bilo tudi žalostno gledé nasledkov za nedolžne katoličane), da bi morali v našem, dasiravno

malem listu poseben članek o tej zadevi spisati. Tu le na kratkem: Bismark je bi neki(?) — rane menda noben ni videl) le na dlanu nekaj ostreljen, čeravno je Kullmann prav od blizu streljal iz stare malovredne puške, kroglice ni bilo mogoče nikjer najti, čeravno se je to zgodilo med mestnim zidovjem. Bismark pred neki hudo bolan, je potem popolnoma zdrav, izprašuje sam hudodelnika, sumniči ultramontance, itd. — Ni čuda, da je koj v nekaterih listih glas počil, da je vse le komedija, napravljena (pa slabo) v ta namen, da se Bismark sam sebe svojem ljudstvu, pri katerem je že veliko zgubil, pokaže kot mučenika prostost (! — tako je sam nekoliko bleknil) in da zamore sum zroniti na katoličane ter novo priložnost zadobi, jih še bolj zatirati, kar se je tudi zgodilo. Da namen komedije je bil res to, kaže to: Koj zaprejo tirolskega duhovna, ki je bil takrat po naključju blizo voza ter zaženejo po vsem svetu glas, da je v zapletki s Kullmannom, da si katoličanom pa slabim človečetom. Po treh dneh so ga morali kot nedolžnega izpušiti, ker mož je v vsakem oziru nesposoben za kako zaroto. Ni šlo stem, začeli so sumničati kat. društva, njih pisma preiskavati, itd. Da niso nič sumljivega našli je gotovo, drugač bi bili že povedali. Razpustili in prepovedali so vendar tri taka društva v Berlinu, češ, svet bo zdaj mislil, da so gotovo kaj na tem krivi. — Z eno besedo, zdi se za gotovo; da je vse le komedija, iz ktere ima se tragedija (žalostna igra) za katoličane splesti.

Na Francoskem so imeli sopet ministersko krizo. Odstopila sta fin. min. Magne pa min. notranjih zadev Fourtoun in ustopila gen. Chabaud-Latour kot min. notr. pa Mathieu Bodet kot fin. minister, oba po njih mišljenji orleanske stranke. — Predlog Kas. Periera za razglasenje stalne republike bil je sicer zaradi min. kfize odložen pa pride vendar v obravnavo, pa bo narbrže padel. — Zmešnjave so velike. Mac Mahon, predsednik republike, gospodari a la Napoleon.

Španjsko. Vsi republikanski listi, — kojih ne manjka v Avstriji in tudi med Slovenci ne, saj so taki vsi liberalni listi, so polni o Karlističnih surovostih. Špričuje se pa vedno bolj, da republikanski vojaki in njih poveljniki so take grozovitosti počenjali proti lastnemu narodu, da bi se jih morali naši liberalci sramovati, ako bi imeli še kaj čuta za resnico in poštenost v sebi. Zarad takih moritev morali so tudi Karlisti, da jih v prihodnje zabranijo, z rep. vjetniki nekoliko enako, pa ne krivično, postopati. Karlisti so jih deloma postrelili ali le desetino, kojih je srečkanje zadelo, med njimi tudi pruskega častnika Smitha, ker je bil ogleduh. Nad tem pa se repenčijo liberalni listi, kakor bi se svet imel prodreti; — deloma jih je pomilostil don Karlos. — (To je bilo tiskano že danes 8 dni pa zaradi prostora odlo-

ženo.) — Danas povemo, da je don Alfonso, brat kraljev, vzel trdnjavo Cuenca-o, njegove pred — čete pokazale so se že kakih 10 ur od Madrida. Dobili so nove kanone. Karlisti sopet hudo oblegajo Bilbao. Tudi Saballs (karlist) je zmagal pri Castell-Fulitu. — Serrano, preds. rep., je postavil vse Španjsko v obsedni stan in нареkuje vsakemu, ki bi bil sumljiv ali spoznan kot privrženec Karlistov, nar huje kazni. Zarad tega so prisiljeni tudi Karlisti ostreje postopati. Da Karlisti morijo in žgejo, je laž, pač pa delajo tako republikanci.

Domače stvari.

(Konecletne skušnje) v tukajšnjem centralnem semenišči bodo meseca avgusta in sicer: iz pastirstva 10., iz cerkv. zgodovine 11., iz dogmatike 12., iz sv. pisma star. zak. 13., iz cerkvenega prava 14., iz morale 17., iz sv. pisma nov. zak. 19., iz fundamentalne teologije 20. in 21. avgusta je sklep šolskega leta z zahvaljno pesmijo.

(„Neue fr. Presse“) ima v Gorici dopisnika, ki tudi po „Glasu“ stika, kje bi kaj živeža našel za lačno peró. V dopisu iz Kobarida v 27. listu je našel, da na Goriškem vsa duhovščina za državno podporo prosi, — kako se mora denar obrniti, določujejo posebna pravila, — noben še tako ubogi duhoven ne sme beliča za se obdržati, — za udobljen denar razširjajo se časopisi in brošure med ljudstvom — in agituje se zoper vlado. Perfidnost tega dopisuna je razvidna na prvi pogled. Če pa že boče „Glasove“ dopise v nemškem jeziku Presse-i prodajati, naj vsaj vzame v roke Janežičevo slovnico in slovar njegov. — Tudi v „Vaterl.“ nekdo „Glas“ preveč „cerkven“ in alter egó „Zg. Dan.“ imenuje. — Gospod! Vzemite v roke pero in mesto dopise na Dunaj pošiljati, spišite kak političen članek za „Glas.“

(Petrarca-ovo slovesnost) nameravali so tukajšnji Lah 19. l. m. prav sijajno in veličastno napraviti ter s čistimi dohodki ustanoviti štipendij, sa kojega bi bilo treba najmanj 2000 gl. kapitala. Naredili so pa — tako pravi občno menenje — fiasko. Oseb iz višihstanov, posebno nemških, ni bilo zraven, ker so znali kam slovesnost meri; sploh bilo je malo ljudi. Govora, eden v prosti, drugi v vezani besedi, revna, slednji celo smešen zaradi konfuznih idej. Čistih dohodkov je bilo neki — 150 gl. zgube.

(Škof Zadrški) v Dalmaciji mons. Maupas, je bil pretekli teden v Gorici.

(V Mirnu) je bil 21 t. m. izvoljen za župana že v četrto g. Scalettari. — Utopil se je tik Mirna mlad čvrsti fant M. iz Rupe, hoteč utapljačo deklino rešiti. Njo je rešil, sam pa utonil. (Dopis prih.)

(Dekliška šola). — Počil je po časopisih glas, da namerava ministerstvo v Gorici ustanoviti novo dekliško šolo z nemškim (!) učnim jezikom. Ako se ta vest potrdi, imamo naj lepši odgovor na toliko slavljenjo po Coronini-u stavljeno resolucijo v državnem zboru. Gledé dekliške šole rečemo danes: Napravite paralelne razrede v

nunski šoli se slovenskim učnim jezikom, naj se Slovenske učijo kot predmet nemškega, talijanskega, francoskega in kakoršnega boli hočete jezika, vse pa na naravni podlagi maternega jezika, uspeh bo sijajen.

Razne vesti.

— Kneginja Turn-Taxis je darovala narodnemu hrvaškemu vseučilišču 1000 gold. Pošteno joj lice! pravi „Naša Sloga“.

— Šola za Cigane bode se na Sedmograškem po predlogu šolsk. nadzornika Jos. Kethely-a brž ko ne osnovala. Omenjeni nadzornik je namreč videl, da je v Koločvaru na 80 za šolo ugodnih ciganskih otrok, ki pa ne dobivajo nobenega poduka, ker ne obiskujejo tamošnjih konfessionalnih (verskih) šol, deloma zaradi predsodkov, deloma pa zaradi pomanjkljive obleke.

— Iz Ljubljane se nam piše: Danes 21. julija je predstavil dosedanji voditelj deželne vlade vitez Roth novemu začasnemu voditelju deželne vlade g. dvornemu svetovalcu vitezu Widmannu uradniško osebstvo. Gospod Roth je primerno pozdravil novega načelnika ter najgorkeje priporočil uradnike. G. Widmann se je zahvalil ter prosil za podporo od strani poročevalcev in uradnikov sploh. Rekel je, naj ga smatrajo kot sodelovalca in da mu bode vselej v veliko veselje, ako bo zamogel k spolnovanji želj posameznih kaj pripomoči. Pred vsim pa — nadaljuje — prosim zaupanja, ker mi je to tim bolj potrebno, ker deželnih razmer še ne poznam. Na to je vladni svetovalec Roth posamezne gospode predstavil in g. Widmann je vsacega s prijazno besedo nagovoril.

— Kako se cena mesa zniža. Blizo Monakovega so nekateri kmetovalci, mesto da bi goved mesarjem prodajali, sami začeli pobijati jo in meso prodajati. Nasledek tega je, da v javni mesnici v Monakovem zdaj prodajajo lepo meso po 17 kr. funt. Tudi drugod bi ne škodovala taka ali enaka poskušnja.

— Iz Rifenberga 19. jul. nam piše g. Jožef Ličen (mož se je bil pri cerk. slovesnosti sv. Urha nekaj malega osmodil. — Ur.) glede „Sočinega“ naznanila, da je v svoji naglosti res pozabil možnar omesti in se je vsled tega nekaj smodnika vnelo in njega nekaj osmodilo. Tretji dan, pravi, sem bil pa zopet zdrav in gotovo bolj vesel, ko tisti dopisnik, kterege so drugi dan „eksercirali“.

— V Dornbergu bodo obhajali prihodnjo nedeljo 26. t. m. 300 letnico posvečevanje farne cerkve.

— V Renčah je blagoslovil preteklo nedeljo 19. t. m. Št. Peterski dekan p. n. Mercina novo pokopališče.

Poslano.

(G. Devetak-ova gostilnica v Tominu — in pa postavna najdenina 10 0/0) — 29. novembra pretečenega leta sem bil zaradi posebnege opravka v Tominu. Pri tej priložnosti

se mi je bilo pripetilo, da sem bil v g. Devetak-ovi gostilnici pozabil na oknu v občni obednici neko pismo (cela pola) z denarji in še z drugim listom-računom za obleko, kojega sem bil isti dan pri g. Kacafura-i pobotal. Še le na sred poti proti Kobaridu sem bil to pogrešil. Ker je bilo vže pozno in je bila drugi dan nedelja, nisem hotel nazaj v Tomin vrniti se, čeravno je bilo v poli 113 fl. (denar šolske nagrade za l. 1873 — po mislih nekterih Tomincev slabo zaslužene — od tod morda nezgoda?), zato ker sem bil preverjen, da tega nisem mogel na poti zgubiti, marveč da sem bil pozabil ali v uradnji ali pa v g. Devetak-ovi gostilnici. Drugi dan zjutrej je bil prišel od mene poslan mož v Tomin pogrešeno iskati; pa brez zaželenega uspeha. Še le 1. dan decembra, kakor mi je g. Devetak pisal, je bil g. Janez Lužnik iz Podlubina moje reči najdel med časniki na oknu g. Devetak-ove gostilnice ter nesel v županijsko pisarnico g. Devetaka ki je sedanji župan. Ko sem bil pismeno dokazal, da je najden(?) denar moj, mi ga je g. župan po odbitih 10% postavne najdenine uradno doposlal.

To je dogodba.

Jaz bi te stvari gledè plačane postavne najdenine ne bil javno omenil, dasiravno se mi vže takrat ni po vsem pravična dozdevala. Pretečene dni sem bil sopet v g. Devetak-ovi gostilnici. Gospa gostilničarka je sama od sebe z menoj o tej stvari jela govoriti, med drugim omenila, da njenimu možu kakor tudi njej ni bilo prijetno, da sem v njihovi gostilnici po pogrešenem denarju dal popraševati (morda zarad te neprijetnosti se nista toliko potrudila, da bi bila vsaj po oknah v obednici pogledala).

Torej kedo meni, da je kaj v g. Devetak-ovi gostilnici pozabil, bi ne smel po tem popraševati, ker bi to mrzelo njuna gospodarja? Tako popraševanje menim da ne more žaliti, marveč je zaupanje v poštenost hišnih.

Jaz pa stavljam to javno vprašanje: Če kedo v kaki gostilnici kaj naleti ali najde na oknu ali mizi, ali ima to kot zgubljeno smatrati, kakor da bi bil na cesti najdel, in komu bi moral stvar izročiti ali gostilničarju ali županstvu, in ali je pravično 10% najdenine zahtevati? Jaz dvomim nad poslednim. Ko bi kak zvedenec to hotel pojasniti, bi me veselilo. Mislimo si ta le slučaj: G. Devetak bi pustil nevedoma svojo listnico se 100 fl. v svoji obednici na oknu. Zdaj pride neke do, jo zagleda in kot najdeno zmatra ter nese v županijsko pisarnico zahtevaje 10% postavne najdenine. Vprašam kaj bi g. Devetak gostilničar in župan storil, ali bi mu brez vgovora izplačal 10% postavne najdenine? — ko bi g. župan to storil, bi s tem ob enem priznal, da v njegovi gostilnici bi se lahko slehern vsake reči njemu neznanega ali celo znanega lastnika kot najdene smel polastiti, ter nesti v županijsko pisarnico in od nje postavno najdenino zahtevati. Quod erat demonstrandum!

V Sedli dne 18. julija 1874.

Peter Kobal

vikar.

„Soča“ je priobčila dne 16. julija t. m. št. 29 izvrni dopis iz Podgore, v katerem nekedo, skrivaje obraz za krinko X. (pa poznamo možiceljna vender), popisuje občinske volitve. Ni treba pa poznati naših razmer, da kedo sodi o resnicoljubnosti, namenu in značaji dopisnika, zadostujejo že na cesti pobrani izrazi, s katerimi je osoljen dopis. Resnični dogodjaji onega dne so pa bili ti-le:

Volitev III. skupščine se je res prav redno(?) vršila — to je: nekedo je sedel na pragu šolskih vrat, ter po občinskem slugi iz vseh kotov izbobnanim „kolonom“ g. „fatorja“ Kozianzig-a in drugim Podgorskim volilcem vtiskoval list v roke, katerega so „prav redno“(!) na mizo nosili, ne glede ali je bilo ali črno na njem. Nekaj nereda pa je g. „fator“ K. sam napravil s tem, da je ključarju Pevmskemu brez pooblastila pripoznal pravico voliti za cerkev, ključarju Št. Maverskemu skušal pa odreči. Nastal je prepir in krik, po katerem je veliko volilcev iz Pevme, Podsobotina, St. Mavra nevoljno zapustilo volišče.

Volitev II. skupščine morala je biti tudi viharina, kar smem soditi po tem, ker našel sem pred šolsko sobo veljavne može in premožne posestnike iz že omenjenih občin v živem razgovoru in veliki razdraženosti. Slišalo se je: V Podgoro ne pridemo več — „fator“ naj „komandira“ svoje trpine — kedo je v volilni komisiji? — vložimo protest!, in več tacega. Živahnost se je raznesla po tem v volišče, kjer je vedenje nekega možička občnemu sarkastičnemu smehu povod dalo. G. predsedniku se ta občna veselost ni nedostojala zdela, pač pa je zarohnel g. „fator“ K. iz zad mize nad volilce in metal psovke, in kdo zna koliko še take eneržije bi bil komisijonski(!) mož pokazal, da ni bil g. predsednik naprošen: naj varuje volilce surovih napadov ter čuva dostojanstvo volitve. G. „fator“ K. je tedaj pogledal po nosu in g. dop. X je lahko videl, kako mu vseh sedem mavričnih barv sprehaja se po licu. Pri tem prizoru je v volilni komisiji sedeči g. Fonzarj molčal, g. Cibič (iz Podsab.) se šetal pri nas v volišču, g. „Luižu“ pa je tako sladek smeh igral okoli vedno se smehljajočih ustnic, kakor ga je kedo kedaj videl z polno zadovoljnostjo smodko puše sedeti pred mesnico.

Kde je toraj vi g. dop. X tista volilna komisija, katera me je „vštela in mi bila kmalu podpisala pos“! Volilna komisija naj se zahvali g. dopisniku X., da ji podtika take čine surovosti.

Kako pa je bilo z Fonzarjem? — Nu! temu «flegarju» sem res spodbijal volilno pravico, ker je ni imel in tudi še danes nima. Pričakovali smo, da bo g. predsednik predlagal to stvar vol. komisiji v razsodbo. Kaj še? — G. „fator“ K. mu je prestrigel čas in besedo, ter kot deseti brat „Vedež“ zakričal: jest vem, da ima F. „prokuro“. G. „fator“ K. bi se bil lahko prihranil to blamažo, ako bi bil zmožen brzdati ter voditi sam sebe, ker bi se bil spominjal, da zagovarja popoldne, kar je vgovarjal predpoldne; razsodil bi bil, da vtegne sicer ke-

do občno pooblastilo imeti v drugih zadevah, katero pa pri občinski, deželni, državni volitvi nobene veljave nima. Za nekdanjega večletnega župana g. K. tudi ni kaj častno, če ne pozna §. 1. obč. reda: Voliti sme le oni, ki je avstrijski državljani. Duc de Blacas pa je francoz; ne more toraj svojemu „flegarju“ dati, kar nima. Soditi pa naj občinstvo, koliko smešnosti(?) sem narekaval v zapisnik. To čast naj ima g. „fator“ K., kateri je bil tako „aroganten“, da je zahteval naj mu protest nemški narekujem, kateri posel je tudi on sam prevzel. Kako fino pa g. dopisnik X. vol. komisijo, recte g. „fatorja“ K.-a „krispa“ boje se, da bi kedo tega „arci-Sočana“ zarad tega ne „oštél.“ — O vbogo ljudstvo! Za „intermezzo“ naj še dodam, da je g. Fonzarj, vidivši moj protest, ves divji skočil kviško s krikom: Zdaj pa grem po prokuro! Pa — zgrešil je pot v Št. Maver in šel — v škofijo me tožit. Kedo mu šteje za greh — saj gre možiček že na otročjo pamet!

V Št. Mavru 21. julija 1874.

J. Mašera.

vikar.

(Savinska Vila.) Pod tem naslovom izide meseca avgusta t. l. knjiga v Celji, (Cilli) katerej bo izdavalatelj gospod Franjo Orešec, profesor v Celji, ki je pred tremi leti tudi v Gorici učiteljeval in je gotovo še pri njegovih učencih v hvaležnem spominu. Knjiga, ki bo precej obširna, obsejala bo razen spisov gospoda profesorja samega tudi duševne proizvode beletrističnega zapopadka nekterih celjskih gimnazijalcev — naj omenim med njimi le omošolca Antona Bezenška, dobroglasnega mladega slov. pisatelja — in pa nekatere pesni od mene podpisanega. — Ker je gospoda Orešeca iskrena želja, da se knjiga močno razširi, prevzel sem jaz iz velikega štovanje in hvaležnosti do njega nabiranje naročnikov na Goriškem. Kedor se misli naročiti na to knjigo, ki obeta biti jako zanimiva, naj se oglasi še za časa pri meni podpisanemu, da morem potem gospodu profesorju uaročnike skupno poslati. Knjige bo razpošiljal g. Orešec po poštem povzetju koncem meseca avgusta.

Na noge dakle, vrli goriški Slovenci! pritecite z obilnim naročevanjem gospodu profesorju na pomoč; kajti njegovo težavno, a vse pohvale vredno podvzetje zasluži vse naše podpore! Knjiga bode stala 60 novcev.

V Gorici 21. julija 1874.

Janko Leban

učiteljski pripravnik.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Gg. dopisnikom iz Renč, Dornberga, od lev. brega Soče, iz Mirnega, iz Vipolj (Vipolž), izpod Škratlj., iz Rihemb., St. v Kom.: Prosimo potrpljenja.

Žitna cena
21. julija 1874.

Pšenica	2 gl. 92 sl.
Tursica	2 « 15 «
Rež	2 « 30 «
Ječmen	3 « 60 «
Over	2 « 50 «
Senó cent	1 « 15 «
Slama	1 « — «

Borsni kurzi na Dunaji 23. julija.

Enotni drž dolg v papirju	70	25
" " " v srebru	75	—
Drž posojilo leta 1860	109	—
Akcije narodne banke	974	—
Kreditne akcije	229	50
London	110	80
Napoleon d' oro	8	85 ₁
Cekini	—	—
Adžijo srebra	104	10

Prodaja
OGRSKEGA VINA

na vedro (emer) po 40 bokalov,
BELEGA po gl. 9 do 12 vedro
CRNEGA " " 9 " 13 "

Seppenhofer-jevi drogeriji

na **Travniku**

(nasproti nadškofijske kapele);
kjer je tudi založba
žganja iz ogrskih
tropin
po gl. 24 do 28 vedro (emer.)

Podpisani si čestita sl. občinstvu naznanjati, da je odprl v Devini zalogo bele morske soli in pravega istrijskega olja, kakor tudi vse moke in otrobi.

Se nadeja, da p. n. gospodje, ki bodo blagovolili ga z naročbami počestiti, bodo vselej s tehto in s prav spodobno ceno zadovoljeni. Na pr. podpisani daja moke in otrobi po ravno isti ceni, koja je v

Št. Ivanskemu mlinu.

P. SARDOTSCH.

Od leta 1767

Svetinja za napredek

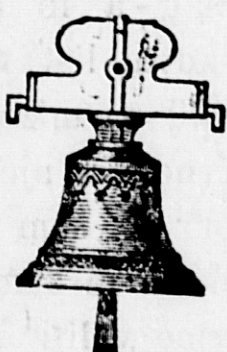

Svetinja za zasluge

ALBERT SAMASSA

C. KR. DVORNI ZVONAR,
izdeljevalec strojev in raznoterega orodja pri gasenji ognja
v Ljubljani

priporoča p. n. cerkvenim predstojnikom in občinskim zastopom:

Vbrana zvonila

z vso potrebščino, kakor jarmi, ojnice, okovi. Zvon tudi 40 centov teže zamore en mož zvoniti; dalje priporoča vse vrste

brizgalnic, orodja za gašenje, vodnjake, cerkvene svečnike
iz medenine, ventile, šravbe itd. itd.

po najnižji ceni.

Občinam in gasilnim društvom, da si zvonove in gasilno orodje lahko omislijo, privolim plačevanje v obrokih.

Diploma pripoznanja

Diploma pripoznanja

14 svetinj

Prvi izredni občni zbor delničarjev
prve občne zavarovalne banke

„SLOVENIJE“

V LJUBLJANI

bode vsled sklepa upravnega odbora od 16. t. m.

dne 17. avgusta 1874. o 5. popoldne

v čitalnični dvorani v Ljubljani.

PROGRAM.

1. Poročilo upravnega odbora o društvenem stanju.
2. Predlog, da se vplača daljnih 100/0 ali f. 20 — na delnico. Oni p. n. delničarji, kateri se hoté udeležiti zbora in pri njem glasovati, naj blagovolijo vložiti delnice v zmislu pravil §. 24. pri bankini blagajnici najkasneje do 11. avgusta t. l. proti potrjilu in prejetji legitimacijskega lista.

V LJUBLJANI dne 17. julija 1874.

OPRAVILNI ODBOR

prve občne zavarovalne banke Slovenije v Ljubljani:

JOŽE DEBEUTZ l. r.
podpredsednik,

M. PAKIČ
opr. odbornik

J. A. BLASCHKE
vod. ravnatelj.